

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 507. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019705808/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

det nære Lynslag havde gjort ham forstyrret i Hovedet. Sikkert havde ogsaa det Tungsind, han havde gaaet saa ene med, og Bevidstheden om, at Øvrigheden mistænkte ham, forberedt dette, og ved denne Aftens legemlige og sjælelige Rystelser, som kunde være farlige selv for den Sundeste, var det kommet til Udbrud. Hun klyngede sig fast til ham og hviskede:

— Jakob, tal dog ikke saadan! . . . Kom til dig selv, kjæreste Ven! . . . tænk dig om.

Men Broderen, som i Møllerenes Træk, hvor smertelig de end skjælvede, læste fuld og klar Bevidsthed om, hvad han havde sagt, og i hvis Forestilling en Mængde spredte Erindringspunkter dukkede op og forbandt sig i et nyt Lys — han forstod, at Svogeren var skyldig. Og efter en kort Tavshed sagde han, idet han uvilkaarlig foldede Hænderne:

— Du har Ret, Jakob . . . Gud er barmhjertig, og Jesus er død ogsaa for dig.

Da Hanne hørte disse Ord af Broderen og saae den Maade, hvorpaa Jakob nikkede til ham, forsvandt enhver Tanke om, at hendes Kjæreste kunde have talt forvirret, saa pludselig og restløst, som om den aldrig havde været der; og den ubønhørlige Sandhed stirrede hende imøde fra det Blik,

hvormed Mølleren saae ned paa hende, mees han tonløst mumlede:

— Min stakkels, stakkels Hanne!

Hun gav slip paa ham, greb sig om Hovedet med begge Hænder og udstødte et Skrig, som vilde have draget Alles Blikke derhen, hvis det ikke var druknet i det almindelige Skraal og Staahei, som netop nu var opstaaet.

En Møllevinge var nemlig bleven slynget over paa Stuehusets Tag som en uhyre Brandfakkel — heldigvis en halvt udgaaet. Da man længe havde frygtet et saadant Tilfælde, var Stedet rømmet og der kom Ingen til Skade. Hurtig blev den glødende Bjælke væltet over Hjørnet ud i Forhaven, og Resterne af den i Faldet knuste Hæk, der laa rundt om paa Taget, revet ned med River. Men Seilene, som nu snart i ti Minutter havde savnet Overgydningerne, vare brændte igjennem, og ogsaa udenfor deres Omraade havde det begyndt at at fænge hist og her. Foruden Spandene, der strax igjen kom i Brug, maatte ogsaa Sprøiten bekjæmpe den overhængende Fare her — hvilket ikke gik af uden nye og hidtil uhørte Kraftyttringer af Drageorganet. Medens den saaledes vendte sig bort fra Bageriet, fik Ilden her Ro til at samle Kræfter.

Mellem disse to Punkter var Opmærksomheden delt og mer end nogensinde bortvendt fra de Tre,